

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **Česká republika, Hygienická stanice hlavního města Prahy**, se sídlem Rytířská 12, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 6 Ad 19/2010 - 51,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 6 Ad 19/2010 - 51, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2010, č. j. 2010/48003-424, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy, pobočka v Praze 2 (dále jen „úřad práce“) ze dne 24. 5. 2010, č. j. OPaK2/K36/09-7, jímž žalobkyni podle § 82 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, uložil povinnost poukázat do státního rozpočtu odvod podle § 82 odst. 1 citovaného zákona ve výši 149.226 Kč do 30 dnů od doručení rozhodnutí. Úřad práce při kontrole konané v době od 25. 6. 2009 do 4. 8. 2009 shledal u žalobkyně porušení ustanovení § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti v tom, že v roce 2006 nesplnila svou povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu jejích zaměstnanců, a to v rozsahu 3,04 osob. Úřad práce jí proto postupem podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vyměřil výše uvedený odvod.

V žalobě proti rozhodnutí žalovaného žalobkyně namítala nezákonnost obou rozhodnutí, neboť ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti v případě organizačních složek státu vylučovalo postup pro uložení odvodu podle § 82 odst. 3 citovaného předpisu. Žalobkyně uvedla, že ustanovení § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti na sebe navazují a v § 82 odst. 1 daného předpisu je stanoven toliko způsob výpočtu odvodu pro účely ustanovení § 81 odst. 2 písm. c)

citovaného zákona, který žalobkyně plnit nemůže. Při uložení odvodu proto správní orgány postupovaly nezákonně a porušily čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když uplatňovaly státní moc mimo případy a meze zákonem stanovené.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 4. 2013, č. j. 6 Ad 19/2010 - 51, rozhodnutí žalovaného zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud uvedl, že žalobkyně mohla plnit povinný podíl jedním ze způsobů podle § 81 odst. 2 písm. a) nebo b) zákona o zaměstnanosti. Plnění způsobem stanoveným v § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti bylo ustanovením § 81 odst. 3 citovaného předpisu přímo zakázáno. Soud dovodil, že ustanovení § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti na sebe přímo navazují. *Význam slova „nemohou“ [v § 81 odst. 3 zákona, pozn. soudu] je nutno vykládat tak, že zde uvedení zaměstnavatelé tak činit nesmí, tedy nemají povinnost tak činit.* Povinnost k plnění proto podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nemohl úřad práce žalobkyni uložit, neboť podle § 81 odst. 3 citovaného předpisu žalobkyně danou povinnost ze zákona neměla.

V kasační stížnosti žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nesouhlasil se závěrem Městského soudu Praze o tom, že by nebylo možné žalobkyni odvod uložit. Ustanovení § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se vztahovalo na všechny zaměstnavatele včetně organizačních složek státu. Pokud by zákonodárce zamýšlel pro organizační složky státu zavést výjimku, výslovně by tak učinil. Samotné ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti omezovalo organizační složky státu pouze v rozhodování o výběru způsobu plnění. Oproti tomu ustanovení § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti stanovilo následný postup po porušení primární povinnosti; povinný odvod byl ukládán na základě individuálního správního aktu. Ustanovení § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti na sebe nenavazují; opačný závěr Městského soudu v Praze označil stěžovatel za chybný.

Dále stěžovatel namítal, že závěr soudu se přičil i teleologickému výkladu. Hlavním účelem ustanovení § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti bylo začlenit zdravotně znevýhodněné občany do pracovního procesu vytvářením pracovních míst. Tuto povinnost měl v první řadě plnit sám stát, aby byl v jejím naplňování příkladem ostatním. Nejméně přímým způsobem podpory znevýhodněných bylo poukázání odvodu do státního rozpočtu. Z této možnosti zákonodárce záměrně vyloučil organizační složky státu, neboť hospodaří s prostředky ze státního rozpočtu a plněním odvodů by přidělené finance pouze vracely. Organizační složky státu zaujímaly zvláštní postavení pouze tím, že si nemohly samy vybrat odvod finančních prostředků do státního rozpočtu. Nemožnost uložit organizační složce státu povinnost odvést finanční prostředky do státního rozpočtu podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti by *ad absurdum* vedla k závěru, že by žádná organizační složka státu nemusela plnit povinný podíl podle § 81 odst. 2 písm. a) nebo b) uvedeného zákona a plnit tak povinnost podle § 81 odst. 1 citovaného předpisu. Tímto výkladem by byli diskriminováni ostatní zaměstnavatelé. Navíc organizační složky státu by se mohly záměrně vyhýbat povinnosti podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti s úmyslem, že uložení případné pokuty bude méně finančně náročné než plnění povinného podílu. Účelem ustanovení § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti nebylo sankcionovat zaměstnavatele, nýbrž zajistit řádné plnění povinnosti podle § 81 odst. 1 daného zákona možnostmi uvedenými v § 81 odst. 2 citovaného předpisu. Výklad Městského soudu v Praze by bezdůvodně zvýhodňoval organizační složky státu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalobkyně se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila s názorem Městského soudu v Praze. Podle ní právní úprava k datu vydání správního rozhodnutí neumožňovala stěžovateli uložit žalobkyni povinný odvod. Stěžovatel se snažil absenci ustanovení, jež by umožňovalo

pokračování

uložení odvodu, nahradit gramatickým a teleologickým výkladem, čímž se nedovoleně snažil překlenout nedostatek zákona o zaměstnanosti, který sám připravoval. Žalobkyně spatřovala v novele č. 367/2011 Sb., která umožnila organizačním složkám státu zvolit si i odvod do státního rozpočtu podle § 81 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, faktické doznání stěžovatele, že dřívější právní úprava neumožňovala odvod uložit. Žalobkyně dále uvedla, že z povahy její činnosti nebylo možné dobře zaměstnávat osoby se zdravotním postižením a více produktů a služeb nemohla nakupovat, jelikož je nepotřebovala. Úřad práce dokonce uznal při ukládání pokuty tyto objektivní překážky ve svém rozhodnutí č. j. OPaK/K83/06-18. Žalobkyně nesplnila svou povinnost podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti jen částečně, a proto úvahu stěžovatele, že by organizační složky v případě absence možnosti vynucení odvodu neplnily své povinnosti, považovala za lichou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. V kasační stížnosti stěžovatel označil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Ze správního spisu vyplynuly pro věc následující podstatné skutečnosti:

Protokol úřadu práce ze dne 14. 7. 2009, sp. zn. OPaK 2/K - 36/2009-2, dokládá výsledky kontroly, jež byla zaměřena na plnění povinnosti žalobkyně zaměstnávat osoby se zdravotním postižením v letech 2006, 2007 a 2008 v souladu se zákonem o zaměstnanosti. V roce 2006 průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců žalobkyně činil 309,71 osob a z toho činil čtyřprocentní povinný podíl 12,39 osob. Povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením žalobkyně splnila zaměstnáváním 3,43 osob a odběrem výrobků a služeb v míře 5,92 osob; v souhrnu splnila 9,35 osob. Povinný odvod do státního rozpočtu byl stanoven podle § 82 odst. 1 zákona o zaměstnanosti za rozdíl 3,04 osob při průměrné mzdě za první až třetí čtvrtletí roku 2006 ve výši 19.635 Kč částkou 149.226 Kč. Ve zbylých letech byl povinný podíl dosažen v zákonem stanovené míře zaměstnáváním zdravotně znevýhodněných osob a odběrem výrobků a služeb.

Podáním ze dne 28. 4. 2010 poukázala žalobkyně na skutečnost, že Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 11. 2009, č. j. 11 Ca 206/2007 - 60, v jiném skutkově podobném řízení shledal, že uloženou povinnost odvést povinný podíl žalobkyně, jako organizační složka státu, nemohla a nesměla splnit.

Rozhodnutím ze dne 24. 5. 2010, č. j. OPaK2/K36/09-7, úřad práce uložil žalobkyni podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti povinnost odvést za rok 2006 do státního rozpočtu částku ve výši 149.226 Kč.

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2010, č. j. 2010/480003-424, zamítl stěžovatel odvolání žalobkyně a rozhodnutí úřadu práce potvrdil.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval kasačními důvody podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vytýkanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku však neshledal. Městský soud v Praze přes stručnost svého odůvodnění zaujal jasný právní názor, kterým se implicitně vypořádal s vyjádřením stěžovatele k žalobě. Základním východiskem pro soudní přezkum správních rozhodnutí jsou vlastní rozhodnutí správního orgánu a žaloba. Podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. „[s]oud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.“ Samotné vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě může sloužit jako určité vodítko, nemůže ale doplnit odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Názorová odlišnost a různost pohledu na věc sama o sobě ještě nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Stejně tak skutečnost, že Městský soud v Praze potvrdil správnost závěrů žalobkyně, nemůže bez dalšího způsobit nepřezkoumatelnost jeho rozsudku. Námitky stěžovatele tak ve skutečnosti směřují proti nesprávnému posouzení právní otázky.

Východiskem pro posouzení důvodnosti kasačních námitek podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je interpretace ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti. K obecné interpretaci právních předpisů se již několikrát vyjádřil Ústavní soud. Ve svém nálezu ze dne 6. 5. 2004, sp. zn. III. ÚS 258/2003, uvedl, že „[k] otázkce napětí mezi doslovným a teleologickým výkladem se Ústavní soud vyslovil v řadě nálezů, příp. stanovisek (viz stanovisko sp. zn. Pl. ÚS-st-1/96, nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Východí tezí v této souvislosti zformuloval přitom v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/97. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace, vycházející pouze z jazykového výkladu; jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e ratione legis atd.). V nálezu sp. zn. Pl. ÚS 21/96 pak již v kontextu obdobném posuzované věci uvedl: Soud není absolutně vázán doslovným zněním zákonného ustanovení, vybrž se od něj smí a musí odchýlit v případě, kdy to vyžaduje ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku. Je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci.“

Prvotnímu přiblížení k obsahu právní normy jazykovým výkladem se věnoval i Městský soud v Praze. Z § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle něhož „[z]aměstnavatelé, kteří jsou organizačními složkami státu nebo jsou zřízeni státem, nemohou plnit povinný podíl podle odstavce 2 písm. c)“; soud dovodil, že deontický operátor „nemohou“ je nutné chápat ve smyslu „nesmí“, a proto není možné organizační složce státu uložit povinný odvod podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

Nejvyšší správní soud shledává tento závěr chybným. Přestože pohledem normativní logiky vedou oba deontické operátory „nemohou“ a „nesmět“ k vyjádření zákazu, z hlediska jejich významu nese každý z nich jiný obsah. Způsobové sloveso „mohou“ vyjadřuje stav, ve kterém si subjekt vybírá z nabídky variant ohraničených objektivními překážkami, např. jeho schopnostmi či okolním uspořádáním světa. Hlavním významem tohoto slovesa je konstatování vnitřního vztahu subjektu k jednotlivým variantám, které mu jsou k dispozici. Naopak způsobové sloveso „smět“ obsahově vyjadřuje stav, kdy jsou subjektu poskytována oprávnění, popřípadě ukládány povinnosti. Hlavním významem tohoto slovesa je vymezení překážek - limitů, ve kterých má subjekt povoleno se, nezávisle na svých schopnostech a okolním světě, pohybovat.

pokračování

Rozdíl je patrný i ve zdroji, který deontickou modalitu ukládá. Zatímco způsobové sloveso „mocht“ akcentuje vnitřní hodnocení reality a případné rozhodnutí je učiněno na základě vlastní vůle subjektu; způsobové sloveso „smět“ se váže na oprávnění poskytnuté z vnějšku, tj. subjekt se rozhoduje v limitech vůle suveréna. Srovnatelně sloveso „mocht“ popisuje přirozenou míru, v jaké je subjekt schopen fungovat a zasahovat do svého okolí; slovesem „smět“ jsou uměle vymezeny limity této přirozené míry.

Přestože v běžném jazyce se významy obou způsobových sloves často překrývají, při jazykovém formulování právních norem je nutné využívat přesné, jasné a bezrozporné pojmy; jazyková interpretace musí vycházet prvotně z původního významu slov. Pokud zákonodárce využil způsobového slovesa „nemohou“, nelze této formulaci bez dalšího automaticky přiznat význam slovesa „nesmí“.

Jazykovým výkladem proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že větné spojení „*nemohou plnit*“ v § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti je nutné interpretovat jako vnitřní omezení rozhodování organizační složky státu při výběru mezi možnostmi plnění povinného podílu podle § 81 odst. 2 citovaného předpisu. Organizační složka státu si může sama vybrat jednu z variant v rámci zúžené nabídky. Pokud ale povinnost splnit povinný podíl podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti nesplní dobrovolně jednou z možných variant, nic nebrání tomu, aby jí byla povinnost uložena individuálním správním aktem. Ukládaná povinnost zde přichází z vnějšku na základě zákonného zmocnění upraveného v § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, a není proto v rozporu s faktem, že svým vlastním rozhodnutím by si organizační složka státu finanční plnění podle § 81 odst. 2 písm. c) citovaného předpisu vybrat nemohla.

Gramatický výklad podporují i další výkladové metody. Interpretace sporného ustanovení ve smyslu rozsudku Městského soudu v Praze vede k logickému rozporu. Zákonodárce v § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti uložil všem zaměstnavatelům, včetně organizačních složek státu, podílet se povinným podílem na zaměstnávání osob zdravotně znevýhodněných. V následujícím § 82 odst. 3 citovaného předpisu stanovil oprávnění úřadu práce uložit zaměstnavateli povinnost odvodu do státního rozpočtu pro případ, že nebyla splněna dobrovolně jedním ze způsobů stanovených v § 81 odst. 2 citovaného předpisu.

Zvláštnost práva spočívá oproti jiným systémům pravidel v jeho obecné závaznosti a vynutitelnosti. Základním prostředkem proti porušení povinností je institut odpovědnosti konstruovaný tak, že při porušení primární povinnosti vzniká škůdci ze zákona sekundární povinnost - sankce, která je vynutitelná. Zdrojem častých úvah právní teorie je otázka, zda jsou právní normy postrádající možnost vynucení vůbec právními normami. Při existenci dvou rovnocenných výkladových stanovisek právní normy je proto logické zvolit to, které nepopírá určující charakteristické znaky práva jako normativního systému, tj. mimo jiné i jeho vynutitelnost.

Pokud by se rozsah ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti vztahoval i na § 82 citovaného předpisu, organizační složky státu by byly vyloučeny z dobrovolného i vynuceného odvodu finančních prostředků do státního rozpočtu. Přestože zákonodárce výslovně počítal s účastí organizačních složek státu na povinnosti podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, nemožnost vynutit sankci by znamenala, že by bylo pouze na uvážení organizačních složek státu, zda povinnost zaměstnat stanovený podíl osob se zdravotním postižením dobrovolně splní.

Ad absurdum by žádná organizační složka nemusela plnit povinnost dle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Tento výklad vede k neudržitelnému závěru, a proto není možné jej přijmout.

Městský soud v Praze dovodil, že ustanovení § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti na sebe bezprostředně navazují, a proto zákazu v § 81 odst. 3 citovaného předpisu přiznal přesah i mimo tento paragraf. Přestože při aplikaci práva je soud podle čl. 95 odst. 1 Ústavy vázán toliko zákonem a mezinárodní smlouvou, pro výklad právních předpisů je možné vzít v úvahu i prameny nezákonné povahy, pokud poskytnou vodítko ke správné interpretaci. Legislativní pravidla vlády, schválená usnesením vlády ze dne 19. 3. 1998, č. 188, ve znění pozdějších úprav, vymezují obecná pravidla pro vytváření právních předpisů. V čl. 39 odst. 2 větě první vymezují požadavky na obsah paragrafu: „Paragraf, u ústavního zákona článek, má obsahovat ustanovení, která se týkají pouze téže věci.“ Přestože Nejvyšší správní soud připouští, že toto pravidlo není často dodržováno, je možné ho přijmout za východisko pro posouzení obsahu normy systematickým výkladem. Jazykový a logický výklad svědčí při interpretaci ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti opačnému právnímu závěru, než který si učinil Městský soud v Praze. Systematický výklad tento výsledek pouze potvrzuje, když jeho užití vede ke stejné odpovědi. Ustanovení § 81 a § 82 zákona o zaměstnanosti upravují dvě odlišné záležitosti, u nichž není přípustné dovozovat širší propojení nad rámec vzájemných odkazů. Pokud by měly být organizační složky státu zcela vyloučeny z možnosti odvést povinný podíl finančními prostředky, bylo by ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, podle systematické formulování právních norem, v samostatném paragrafu.

Stejnému výsledku nasvědčuje i výklad *e ratione legis*. Pokud zákon o zaměstnanosti dopadá na všechny zaměstnavatele, včetně organizačních složek státu, je účelné, aby se organizační složky státu primárně podílely na zaměstnávání osob zdravotně znevýhodněných způsoby podle § 81 odst. 2 písm. a) nebo b) daného zákona. Přímé odvody finančních prostředků podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti nejsou účelnou variantou. Organizační složky státu hospodaří s prostředky přidělenými ze státního rozpočtu a finančními odvody by pouze snižovaly svůj rozpočet, čímž by se proti účelu zákona nepodílely na podpoře zaměstnanosti zdravotně znevýhodněných osob. Proto zákon o zaměstnanosti odňal organizačním složkám státu možnost volby přímého finančního odvodu do státního rozpočtu. Rozšířená interpretace ustanovení § 81 odst. 3 uvedeného zákona by vedla k závěru, že povinnost organizačních složek státu plnit povinný podíl by byla zcela dobrovolná. Dobrovolné zapojení organizačních složek státu ve srovnání s povinnou účastí soukromých zaměstnavatelů by bylo nepochybně nezamýšleným zvýhodněním státu v rozporu s jednotlivými ustanoveními i se smyslem zákona o zaměstnanosti jako celku. Navíc pokud zákonodárce stanoví právním předpisem všem zaměstnavatelům povinnost podporovat zaměstnanost osob zdravotně znevýhodněných, je právě stát, jako garant jejího dodržování, subjektem, který by ji měl příkladně plnit.

Jestliže novela zákona o zaměstnanosti č. 367/2011 Sb. umožnila organizačním složkám státu odvádět na základě svého rozhodnutí i povinný podíl podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, je to zajisté reakce na provoz těch organizačních složek státu, které z povahy své činnosti nejsou schopny zaměstnávat osoby zdravotně znevýhodněné nebo odebírat v patřičném množství výrobky a služby. Po zmíněné novele nemusí tyto organizační složky státu čekat na správní řízení a vynucené uložení odvodu povinného podílu, které je spojeno i s odpovědností za správní delikt, a mohou odvést povinný podíl dobrovolně v kombinaci jim vyhovující.

pokračování

Vzhledem k tomu, že výsledky všech použitých výkladových metod vedly ke stejnému závěru, Nejvyšší správní soud jednoznačně naznal, že Městský soud v Praze dospěl při výkladu ustanovení § 81 odst. 3 zákona o zaměstnanosti k nesprávnému právnímu závěru a tím naplnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Kasační stížnost je tedy důvodná, a proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2013, č. j. 6 Ad 19/2010 - 51, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm bude Městský soud v Praze podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem, který Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto zrušovacím rozsudku. V novém rozhodnutí Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. srpna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu